

Odalmannen, skulptören och surrealisten Torfrid Olsson, som numera har gått ur tiden, lärde mig vikten av att fullfölja sitt verk ända fram till själva visningen av det. – Jag lämnar ingenting åt slumpen, sa han, jag har till och med egna podier med på utställningarna. Man har ett ansvar som konstnär att visa sina verk på det mest optimala sättet, annars har man inte gjort sitt bästa och det märker betraktaren.

Han menade att det handlar om respekt både för det man arbetar med och dem man arbetar för. Som konstnär ingår man i ett sammanhang där konstpubliken är en viktig del av arbetslivet. Det är nämligen den som ytterst skall betala för arbetsinsatserna vare sig de samlar på konst eller via skattsedeln stöder visningen av den. Torfrid Olssons ord ringer i mina öron när jag ser utställningen (be)longing på Konstens Hus, där de tre tidigare sunderbyeleverna Etta Säfve, Malin Abrahamsson och John Sandström återvänt till Luleå efter sina högskoleutbildningar ute i stora världen. Ingen skugga över John Sandströms presentation men jag frågar mig verkligen om Abrahamsson och Säfve har gjort sitt bästa vid exponeringen av sitt material. Om så vore är det illa, mycket illa. Till synes tillfälligt, med stora iögonfallande stift uppnålade, snett hängande ritfilmer, buckliga pappersbilder och collagefragment ger ett intryck av att man inte tar sitt arbete och sin publik riktigt på allvar. Presentationen blir inte heller bättre av att Säfve håller sig till en solig av sotigt svart smutsad färgskala på sina rätt slappa formexperiment. Här måste man prata om platt fall.

John Sandström, anstucken av samtidens dokumentationsvurm skildrar sin hembygd Lycksele i till pannår acetonöverförda laserkopior. I likformiga små bilder, grupperade efter motiv ger de intrycket av urgamla gulnade fotokopior av rätt alldagliga för att inte säga tråkiga vyer av ett samhälle med framtiden bakom sig. Man skulle kunna tala om en slags visuell blues. Att det är långt mellan gårdarna och att det mörknar över byn och varför dröjer Sverker?..

I Sandströms fall korresponderar form och innehåll på ett bra sätt. Fotoformatet, mängden av bilder, alldagligheten i motiven, tekniken och associationerna till gamla foton förstärker känslan av något förlorat. Vemodet griper omkring sig. En helt annan känsla ger Malin Abrahamssons bilder. Trots mina invändningar mot presentationen av hennes material så känns innehållet i bilderna, tack vare sin exakthet och sin sparsmakade färg och formkänsla som de mest konstnärligt övertygande utsagorna i hela utställningen. Bilderna ”Årsta” och ”Förorten” har i sin enkelhet allt som behövs för att lyfta sig över tillvarons trivialiteter och förvandlas till bildpoesi. Malin Abrahamson har en utpräglad grafisk precision i det hon gör och det kan förlåta en del av bristerna i exponeringen.

Betraktaren kan inte tycka fel! Hon märker inte bara det dunkelt sagda utan också det väl formulerade.

Bertil Sundstedt